

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 96

číslo: 34

21. srpna 2016

Cena: 8 Kč

Husův sbor Čechů a Slováků v Curychu

Snad jste o tomto sboru něco málo slyšeli, ale zcela jistě jste slyšeli o humanistovi, pedagogovi a kazateli Přemyslu Pittrovi a o jeho rozsáhlé činnosti v Čechách. Známa je i jeho práce v německém táboře „Valka“. Avšak méně známé je jeho působení ve Švýcarsku. Od začátku se snažil navázat kontakty s domovem, věnoval se literární činnosti a v polovině šedesátých let sledoval s radostí politické uvolňování. Nastalo zklamání.

Po okupaci Československa a po přílivu uprchlíků v roce 1968 zakládá Přemysl Pitter v Curychu ekumenický Husův sbor, a to především pro stoupence české a slovenské reformace, kteří mají zájem prohlubovat duchovní život na základě evangelia Ježíše Krista.

Tento sbor, i když v malém počtu, po 48 letech ještě žije. Jako dlouholetá předsedkyně předávám tuto

funkci mladšímu kolegovi, faráři Jiřímu Přečkovi, a při této příležitosti se trochu ohlídím do minulosti. Zabývala jsem se historií sboru, listovala v našich kronikách, sledovala události, které jsme prožili a kterých bylo skutečně mnoho.

Chybí mi slova chvály a obdivu pro ty, kteří nesli tíhu začátku.

Není už mezi námi mnoho těch, kteří prožili počáteční údobí. A nebylo jistě snadné. Ale zakladatel sboru Přemysl Pitter společně s Olgou Fierzovou a dalšími neúnavně pracovali na stabilizaci, na Stanovách sboru a zůstávali duchovními rádci až do posledního svého dechu. Ve sboru měl být uplatněn Ježíšův požadavek pomoci a milosrdné lásky ke všem lidem.

V počátečním období stál na kazatelně většinou Přemysl Pitter sám, poté zval ke kázání faráře z různých

Pokračování na str. 3

Irisové abstrakce: Při tvorbě jsem se inspiroval irisem, který kvete na zahradě poblíž našeho bydliště. Zároveň jsem využil jeho studené barvy v kompozici, jež připomíná spíše atrakci. Deštivý charakter znamená závlahu. Kež by se tohle dělo v dostatečném a přiměřeném množství! Cestuji barvami, cestuji životem. Právě ten dennodenně rozdává radosti i strasti. Jednou je v centru dění, jindy zas v naprostém zapomnění. A proto žijeme pro krásný, báječný a nádherný svět nesmírných možností blízkého i dalekého vesmíru. Václav Kovalčík, NO Zlín

Sunnité

Přední místa ve zpravodajství médií zaujímají již dlouhou dobu bouřlivé události na Blízkém východě a souvztažně i v Evropě. ČZ přináší na pokračování články o dvou hlavních směrech islámu a dále alavitech a drúzích a jejich vztahu ke křesťanství z pera prof. PhDr. Luboše Kropáčka, CSc. Prof. Kropáček patří k největším znalcům islámu a arabského světa u nás. Vyučuje mj. na Husitské teologické fakultě a Filozofické fakultě UK.

Z celkového počtu více než 1,6 miliardy našich muslimských současníků představují sunnité naprostou většinu – asi 85 %. Označení vychází ze slova *sunna*, tradice, či přesvědčení, že jde o společenství věřících, kteří se řídí jak zjeveným slovem Božím, tj. Koránem, tak vzorem, který ustavil svými naučeními a chováním prorok Muhammad a jeho správně si počínající

volení nástupci, chalífové. Myšleni jsou první čtyři, kteří stáli v letech 632 - 661 v čele obce, rozrůstající se tehdy ve velkou říši: Abú Bakr, Umar, Uthmán a Alí. V té době byl podle muslimské víry zredigován kanonický text Koránu a stanovena základní pravidla pro život věřících od soukromí a rodiny po státní společenství.

Systematickou podobu získala v dalším vývoji prací učenců, kteří soustředili předávané zprávy a utřídili normativní představy o povinnostech věřícího vůči Bohu a správném chování v mezilidských vztazích. Vývoj se dovršil zhruba v 9. století za vlády abbásovských chalífů, kdy byla koncepce správné cesty – *šaría* – zpracována do právních směrů. Za základ práva byly uznány čtyři zdroje: Korán, Prorokova sunna, konsensus právníků a rozumový, nejčastěji analogický soud. Hlavní směry, rovněž v počtu čtyř, trvají dodnes.

Pokračování na str. 3

Společné nebezpečí nerovná se společná nenávist

V úterý 23. července prožilo malé městečko s dlouhým jménem Saint-Etienne-du-Rouvray nedaleko mnohem známějšího Rouenu těžké trauma. A jeho obyvatelé jistě nebyli rádi, že to jméno obletělo celý svět právě v takové souvislosti. Dvojice atentátníků ze Sýrie zavraždila jejich faráře v jejich farním kostele a další věřící zranila.

Další podrobnosti byly v médiích. Ale možná uniklo pozornosti mnohých to heslo, které někdo z místních narychlo napsal na karton a podržel ho před kostelem, když se objevily kamery na místě, kam začali šokovaní lidé snášet květiny. Bylo jen v kratičkém záběru: „ILS NE RECEVRONT PAS NOTRE HAINE“ – „**Naši nenávist nedostanou**“, tedy: Nedostanete, nedonutíte nás k tomu, abychom zranili svá srdce nenávistí. Sotva mohl někdo zvolit hlubší vyjádření křesťanského postoje.

A jenom o tři dny později jsme se mohli dívat na papeže Františka, jak v niterném pohnutí a mlčky prochází branou a kolem pověstně vlečky nebo v tiché modlitbě stojí u jedněch z nejhorších míst druhé světové války – v osvětím-

ském táboře, jehož jméno se stalo synonymem pro strašlivou židovskou genocidu.

Ale nejde jen o nápadné události jediného týdne. Zatímco ekumenické sbližování se už dost dlouho projevuje v širokém spektru protestantských církví, začínají se viditelně sbližovat i dříve tak antagonistické krajní póly velkých monotelistických náboženství, jako je židovství a katolicismus. Uvedu malý příklad.

V posledním vydání webových stránek Židovské obce náboženské (www.zob.cz), které přinášejí obecně zajímavé aktuality i články, se dočteme o pozoruhodných výsledcích archeologického pátrání po stopách Marie Magdaleny. Ruiny toho „jejího“ města Magdaly, a tedy po výtce křesťanskou památku, po usilovném hledání a identifikování našel nesmírně cílevědomý muslimský archeolog na židovském území a izraelské úřady mu přítom byly nápomocny. Světová situace je vážná, obavy nejsou bohužel nepodstatné. Naštěstí má pocit společného ohrožení i některé velmi pozitivní dopady. **Pavla Váňová**

Jak jsem k synagoze v Ugandě přišla aneb knihovnice v africké židovské škole (Dokončení)

Historii i současnost komunity v Ugandě popisuje v těchto číslech Českého zápasu absolventka naší Husitské teologické fakulty UK Ivana Yael Brunner - Nepalová.

Bylo mnoho dní, kdy jsem byla frustrovaná. Škola neměla řád, prostor měla jen rákoska, korupce a neschopnost s čímkoliv cokoliv udělat byla prostě ničivá. Rozhodla jsem se, že naučím alespoň děti používat knihovnu a číst knihy. Začalo to tak, že jsem si vzala knihu, sedla jsem si před knihovnu a začala číst. Do pár minut tam byla hrstka dětí a každý den se to měnilo a dětí přibývalo. Začala jsem chodit do školy i na šabat, škola byla internátní, a po modlitbě, kterou děti vedly a která rozhodně patřila k mým nejspirituálnější životním zážitkům, jsem otevřela knihovnu a četly jsme si. Ředitel školy namítal, že děti knihy ukradnou. Já jsem si říkala, že je to lepší verze, než aby knihy stály pokálené v polici bez povšimnutí. Vztah dětí ke knihám se postupně měnil. Na začátku jim „přečtení“ knihy trvalo tak minutu, protože si prohlížely obrázky. Postupně se doba prodlužovala a já jsem za absolutní úspěch považovala moment, kdy mi dítě po

třech dnech knihu vrátilo s tím, že by si chtělo přečíst další. Patrně musím zmínit, že se v Ugandě hovoří anglicky, což usnadňuje celou komunikaci a práci.

V určitý okamžik jsem začala používat i hebrejské knihy, aby si děti uvědomily, že za hebrejskými písmeny je příběh a že i hebrejská kniha má svoje sdělení. Samotná heb- *Dokončení na str. 4*

Kresba Husova sboru naší církve v Hlinsku, od jehož otevření uplynulo 1. srpna devadesát let. (Viz článek v čísle ČZ 31)

Hodina hudební výchovy

Co skutečně ohrožuje naši kulturu, jsme my sami

Krédem naší doby je stát sám za sebe, nevidět nic okolo, pracovat dlouho a umřít nejlépe před důchodem samozřejmě v plném zdraví, abychom nezatěžovali systém. Ten čas mezitím vyplníme shlukem naučených frází a ústrky druhých, které si ovšem ospravedlníme sami se sebou, protože snadná a pohodlná je cesta v botách, které netlačí, co na tom, že jsme si je tak trochu vypůjčili.

„Sem řek, tady to snad máte jasně napsané,“ dí prodavač v supermarketu s otráveným obličejem. „Tak co jako chcete?“ „Moula, do ordinace...“, křičí sestra v čekárně. Deset párů očí se na mne dívá a ostrým zrakem měří výšku mého IQ... „Sestřičko, se čte jinak.“ „To mě nezajímá.“

„Si to přečti, chlapče, nebo seš blbej?“

Prodavačka v obchodě: „Budete chtít zákaznickou kartu?“ Tak schválně, myslíte, že jsem ji chtěla?

„Může se tento test dělat i při této diagnóze?“ „Já tu nejsem od poskytování informací, ale jenom píchám.“ (Injekce)

„Váš syn má tu uzlinu zvětšenou, to je přeci normální v těch nemytých komunitách, když mají vši.“ Výměna dětské lékařky před nějakým časem vás asi nepřekvapí...

„A to jste asi ráda, že si váš manžel vzal, oni mají rádi takový velký, že jo...“ To asi bez komentáře...

„Doktor je na vizitě, nikdo vás teď neošetří...“ Při výjezdu se synem, co má laryngitidu a vy čekáte 2,5 hodiny na chodbě pohotovosti dětské nemocnice, vás to, řekněme, malinko zaskočí. Brzy budu mít takových sloganů knihu. Když o tom tak přemýšlím, tohle vše je buď výsledek neschopnosti našich učitelů odměňovat naše dobré vlastnosti nebo dosti lakomá kultura žití. Na stole mám rozečtený životopis Abrahama Lincolna, velkého humanisty nepříliš atraktivního zjevu, leč podmanivého ducha, k tomu zapichuji prst v jiné knize - Přísloví 31, Chvála ženy statečné. Úleva? Jistě... Ostatně neomalenost druhých posiluje charakter. Kéž by šlo ale odstranit bolest stejně snadno jako vyměnit vzhled postav ve hře Minecraft. Jedním kliknutím bych změnila omezenost a neochotu v laskavost. Hloupost v moudrost nebo alespoň plaché ticho. V tichu tkví krása. Jsem ráda, že ho mohu objevovat, že je mým věrným společníkem ve dnech, jako jsou tyto. A jsem ráda, že jsem našla několik takových lidí i ve svém pracovním okruhu. Je to jako nejkrásnější dar uprostřed hodně temné noci. Děkuji, že jste...

Hana Moualla

Z kazatelského plánu

Čtrnáctá neděle po sv. Duchu

Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmy, hlásat zrání tvoje milosrdenství a v noci tvou věrnost.

ŽALM 92,2-3

První čtení: Izajáš 58, 9b-14

Tužby pro dobu po Duchu svatém (IV):

1. Abychom v boji s pokušením a hříchem u Pána církve pomoc hledali a nalézali, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom byli uzdraveni z duchovní slepoty a moci Boží se otevřeli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, ve své milosti ustavičně ochraňuj svou církev, odvracej od nás všecko škodlivé a přiváděj nás ke všemu, co je spasitelné a tobě milé! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Židům 12,18-29

Evangelium: Lukáš 13,10-17

Verše k obětování: Žalm 46,8-9

Verše k požehnání (varianta I; II): Marek 2,27-28; Jan 14,6

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, zjev na nás uzdravující moc své lásky a veď nás, abychom posvěcení tvým slovem a svátostmi tobě sloužili ve všem, co děláme! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 85, 62, 88, 89, 111, 149, 197

Z pokladnice moudrosti lidstva

Obchodník a křesťanský derviš

Bohatý obchodník z Tabrizu přijel do Konye, aby tam vyhledal nejmoudřejšího muže, protože měl potíže. Žádal o radu náboženské představitel, právníky i další a pak uslyšel o Džaláleddinu Rúmím, zvaném Mawláná (naš mistr), a nechal se k němu dovést. Vzal s sebou padesát zlatých jako dar. Když uviděl v přijímací síni Mawlánu, byl dojatý. Džaláleddín mu řekl: „Padesát zlatých je přijato. Ale ty jsi přišel o dvě stě zlatých, a proto jsi tady. Bůh tě potrestal a něco ti ukazuje. Teď už bude všechno v pořádku.“ Obchodníka překvapilo, co Mawláná ví. Rúmi pokračoval: „Jednoho dne jsi na dalekém křesťanském západě uviděl ležet na ulici křesťanského dervíše. Plívl jsi na něj, a proto máš

tolik problémů. Jdi a pros ho o odpuštění a vyříd' mu od nás pozdravy.“ Obchodník stál jako přimražený, když mu Džaláleddín četl myšlenky. „Máme ti ho ukázat?“ optal se Rúmi a dotkl se zdi. Obchodník uviděl svatého muže na tržnici kdesi v Evopě. V nesmírných rozpacích vrávoravě mistra opustil. Co nejrychleji se vydal za křesťanským mudrcem a našel ho ležet na zemi. Když k němu přistoupil, řekl mu francký derviš: „Naš mistr Džalál ke mně promluvil.“ Kupec se podíval směrem, kam derviš ukazoval, a uviděl Džaláleddína jako na obraze, jak zpěvavě pronáší tato slova: „Ať rubín nebo oblázek, na Jeho hoře je místo, místo pro všechny...“ Obchodník vzal zpátky pozdravy od franckého svatého

Džalálovi a sám se usadil mezi derviši v Konyi.

Rozsah vlivu Džaláleddína Rúmiho na západní myšlení a literaturu se dnes v akademickém výzkumu stává zřejmějším. Není pochyb, že měl na Západě mnoho učedníků. Jeho příběhy se objevují v pohádkách Hanse Christiana Andersena, v Gestá Romanorum z roku 1324, a dokonce v Shakespearovi. Na Východě se tradičně klade velký důraz na Džaláleddinovy blízké vztahy k západním myslitelům. Naše verze „Obchodníka a křesťanského dervíše“ je překladem z Afláqího Munáqib al-Árifín, knihy o životě raných dervišů mevléví z roku 1353.

(Idries Shah: *Příběhy dervišů, nakladatelství Portál 2001, www.portal.cz*)

Včera jsem byl chytrý, takže jsem chtěl měnit svět. Dnes jsem moudrý, a tak se snažím měnit sebe.

Džaláleddín Balchí Rúmi

Nad Písmem

Boží milost vrací člověku jeho důstojnost

L 13,10-17

„Odstraníš-li ze svého středu jho, hrozící prst a ničemná slova, budeš-li štědrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzjede ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne.“ ... Jestliže v den odpočinku upustíš od svých pochůzek, od prosazování svých zálib v můj svatý den, nazveš-li den odpočinku rozkošným, svatý den Hospodinův přeslavným, budeš-li jej slavít tak, že se vzdáš svých cest, že přestaneš hovět svým zálibám a nepovedeš plané řeči, tu nalezeš rozkoš v Hospodinu...“

Izajáš 58,9b-14

V sobotu učil v jedné synagóze. Byla tam žena, která byla stížena nemocí už osmnáct let: byla úplně sehnutá a nemohla se vůbec napřímít. Když ji Ježíš spatřil, zavolal ji a řekl: „Ženo, jsi zproštěna své nemocí“ a vložil na ni ruce; ona se ihned vzpřímila a velebila Boha. Avšak představený synagogy, pobouřen tím, že Ježíš uzdravuje v sobotu, řekl zástupu: „Je šest dní, kdy se má pracovat; v těch tedy přicházejte, abyste byli uzdravováni, a ne v den sobotní.“ Na to Pán odpověděl: „Pokrytci! Neodvazuje každý z vás v sobotu vola nebo osla od žlabu a nevede ho napájet?“ Lukáš 13,10-15

S dnešními texty, a tím evangelijním zvláště, lze naložit na kazatelně různě. A také tak kolegové dnes bezesporu učiní. Můžeme rozjímat nad zázračným uzdravením shrbené ženy, kterou dotek Krista napřímil. Jistě můžeme kritizovat představeného synagogy, který se pohoršoval nad uzdravením v sobotní den. Anebo se nabízí možnost si zanadávat nad zkažeností světa, nad tím, že se nesvětí den odpočinku, že lidé v neděli dohánějí, co nestihli v týdnu, a nakonec se můžeme vytašit s nejtěžším kalibrem o nedělních nákupech namísto chození do koste-

la. Jistě, kritizovat a odsuzovat se dá mnohé... Ale poslouchá takové nářky ještě někdo?

Izajášův text zachycuje izraelské společenství v nepřilíš světlém údobí. Ač se již nachází mimo babylonské zajetí, žije ve velké politické i sociální nejistotě. Je přirozené, že v každé pospolitosti, které se nedaří, planou emoce. Pro ostřejší slovo se nechodí daleko a konflikty se vyostřují. Nevyhnutelně se zhorší všechny vztahy. Izraelci se potýkají se špatnými rozhodnutími svých představených, jsou stále náchylní k modloslužbě a vůči sobě navzájem se chovají nevraživě. Přesto prorocká řeč Izajášova nesklouzává k lacinému tepání poměrů. Hospodin, který promlouvá skrze svého služebníka, dává svému lidu naději. Ujišťuje o své blízkosti, zaslubuje hojnost a návrat dobrých dnů. Vybízí k odstranění jha, výhrůžek a ničemných slov. Vybízí ke štědrosti a velkodušnosti. To vše již samo o sobě musí vést ke zlepšení poměrů uprostřed Izraele. Mohli bychom ve světle dnešního evangelia říci, že Bůh rovná záda svého lidu, která jsou zkrivena zlobou a špatnostmi. Narovnej se, človče, zvedni hlavu, prokazuj dobro a žij důstojně jako Hospodinův muž. V druhé části Izajášovy výzvy nalezneme pozvuzení k odpočínutí, čili ke slavevní sedmému dne. Není to však miněno jako striktní příkaz, nýbrž jako pobídka pro posílení vztahu mezi lidem a jeho Bohem. Sedmý den je prostor pro nalezení Hospodina a setkání s ním. Obnova soboty je viditelným znakem návratu k Hospodinu. Možná z této pozice

hájí onen představený synagogy dodržování soboty. Nemusí být hned nutně zle, pokud někdo vyžaduje dodržování pravidel. Nakonec ten muž argumentuje vcelku rozumně. Šest dní je přece dostatek pro práci a uzdravování. Tak alespoň sedmý den dejte pokoj a uchovejte ho pro Hospodina. V dialogu mezi knězem ze synagogy a Ježíšem je patrné, jak se setkává lidská akurátnost s Boží štědrostí. Člověk si z mechanického dodržování Mojžíšových nařízení učinil jho sám sobě. Člověk k člověku je mnohem tvrdší než ke zvířeti. A je rovněž ve svých soudech k druhým mnohem přísnější než Hospodin. Příběh dokládá, že uzdravující Boží milost, která prostřednictvím Ježíše působí, není limitována lidským jhem. V příběhu Ježíš zdůrazňuje, že nemocná žena je dcerou Abrahamovou, tedy že náleží k Božímu lidu. Copak není lidská bytost hodna pomoci a uzdravení? Tady Ježíš aplikuje Izajášovo „odstranění jha ze svého středu“ a prokazuje dobro a mírnost. A zahanbuje ty, kteří i přes svou horlivost pro zákon tolerují sobotní péči o kus dobytka. Příběh ukazuje, že není Boží vůlí, aby člověk byl zajatcem lidské aplikace Božích nařízení a byl jejich pasivním plníčem. Ježíš svým uzdravením, sobotě navzdory, vrací staré ženě její důstojnost. Ta se však nezakládá na jejich zásluhách, schopnostech, konexích či majetku. Žena po osmnácti letech pozvedla hlavu a napřímila se, neboť se jí dotkla odpouštějící Boží láska a osvobozující milost, která není našťěstí závislá na lidském svolení.

Jaroslav Křivánek

Milosrdný a dobrý Otče, odstraň z našeho života tvrdost, pychu a pokrytectví. To vše ohýbá naše záda. Necht' zakusíme v našem životě uzdravující dotek našeho Pána. Ať se můžeme narovnat. Veď nás k vděčnosti, radosti, chvále i modlitbě. To nás činí lidmi, tvým obrazem. Amen.

Husův sbor ...

Pokračování ze str. 1

končin Švýcarska, kteří se hlásili k reformaci. Přijížděla jsem na pozvání br. Přemysla z francouzské části, z Fribourgu, kde jsme bydleli, poté ze Sursee, nežli jsme se v roce 1974 přistěhovali do Curychu. Prožívali jsme radostná modlitební shromáždění, na která jsem se vždy těšila, byla mi velikou pomocí a posilou.

Přemysl Pitter ustanovil i druhou kazatelskou stanici, a to v Bernu, které se ujal farář dr. Štěpán Pavlinec. Vznikla i sobotní česká doplňovací škola v Curychu, kterou vedli členové našeho sboru, učitelé Vali Machulková a manželé Marie a Karel Mařasovi.

Prvním předsedou Správního výboru byl jmenován bratr, který je dodnes u nás činný jako pokladník, Titus Zelený. Vykonával tuto funkci do roku 1976. Jeho nástupcem se stal prof. Josef Balcar, který se už po dvou letech ze zdravotních důvodů této činnosti vzdal. Vedením sboru jsem byla pověřena v roce 1978; přijala jsem tuto funkci s bázni a třesením. Ale měla jsem velmi dobré rádce a spolupracovníky, kteří mi

byli v každé době nápomocní. Léta plynula, zažili jsme doby klidnější i turbulentní, především v osmdesátých letech, kdy nastal ve Švýcarsku veliký nápor českých uprchlíků – ti hledali u nás v Curychu pomoc, mnohým byla poskytnuta a velká část odešla do jiných zemí, mnozí do USA a Kanady.

Co vše jsme s naším sborem prožili! Slyšeli nesčíslně přednášek, krásné koncerty, zažili různé kulturní slavnosti, zájezdy do Gwattu, k Hallwilersee, do Kirchbötterbergu, těšili se z předvánočních slavností a poskytovali sociální výpomoc potřebným. Nemohu nepřipomenout každoroční zájezdy do Kostnice, kde u Husova a Jeronýmova kamene přednášeli často význační hosté. Mezi jinými byli to např. katolický kněz Alexander Heidler, prof. Segert z USA, prof. Jan Milíč Lochman z Basileje či dr. Štěpán Pavlinec z Bernu. Z naší Cirkve československé husitské to byli prof. Vladimír Kubáč, patriarcha dr. Tomáš Butta a farářka Hana Vojancová z Prahy. Tyto vzpomínkové oslavy byly po celá léta natáčeny Svobodnou Evropou a poslouchány v naší republice. Uvědomuji si velikost přijatých obdarování. Prožili jsme mnoho

krásných událostí, avšak samozřejmě i doby bolestné, kdy jsme se loučili s mnoha našimi vzácnými členy, kteří nám dodnes chybějí.

Mnohá jména bych ráda uvedla, ale vše máme pečlivě zaznamenáno v našich kronikách, zapsaných od roku 1968 do roku 1979 Olgou Fierzovou, od roku 1980 do roku 2009 jsme se snažili zaznamenat všechny sborové události společně s manželem a v posledních letech od roku 2010 vede kroniku jednatel sboru br. Jiří Král.

Ve sboru si připomínáme význačné osobnosti, různá historická výročí, ale nezapomněli jsme a nezapomínáme na svou drahou původní vlast. Chceme následovat Pána Ježíše Krista. Doposud nás vedl, nám pomáhal a dával jistotu, že ať pro časnost, tak i pro věčnost nejsme opuštěni. Prosíme, aby Kristova láska, která byla ohněm a světlem Přemysla Pittra, platila i pro nás. Necht' Pán Bůh našemu sboru, novému vedoucímu faráři Jiřímu Přečkovi a všem nadále žehná. Připomeňme si slova z proroka Jeremiáše: „Zastavte se na cestách, rozhlédněte se, ptejte se po cestách pradávých: Kde je ta dobrá cesta? Po ní jděte a vaše duše najdou odpočinutí.“ **Daniela Rajmonová**

Aktivizační program pro práci se seniory „Chytré hlavičky“

V červnu do Domova důchodců ve Dvoře Králové nad Labem zavítal televizní štáb České televize pod vedením režisérky paní Theodory Remundové, který během pěti natáčecích dnů natáčel dokumentární film o držitelce Zlatého oříšku Bětce Teperové za přispění její o tři roky starší sestřičce Elišky Cermanové. I přes svůj relativně nízký věk (12 let) se Bětka s Eliškou dlouhodobě zajímají a věnují svůj volný čas sociálně slabým a potřebným lidem a zdejší domov rády i se svými spolužáky navštěvují.

Natáčení v Domově důchodců probíhalo v rámci programu CHYTRÉ HLAVIČKY, který pro obyvatele domova každé úterý připravuje sestra jáhenka Anna Holínská ze zdejší náboženské obce. Anička ráda vzala na svá bedra roli lektorky. S Bětkou i Eliškou si báječně při natáčení rozuměly a pro klienty DD připravily vždy setkání plné zábavy, smíchu, vtipu ale i ponaučení. A potěšující je, že spolupráce a zájem dívek stále trvá. Celý dokument budete moci zhlédnout na konci tohoto roku.

Anna Holínská za léta praxe všechny své nápady a náměty prakticky prověřila, sepsala a nyní se již tento aktivizační program pro seniory s názvem „Chytré hlavičky“ připravuje k vydání. Publikace bude nabízet náměty pro daný den s úkoly z různých oblastí (zeměpisu, matematiky, společenských věd, hudební a pohybové aktivity aj.) Témata jsou proložena i biblickou průpravou – Křížová cesta, Desatero, biblické postavy a příběhy...

Každé setkání je originálním společným dílem lektorky a seniorů. „Každé setkání, které přinese obyvatelům domova potěšení, ponaučení, povznesení a radost je to správné,“ říká autorka.

Zeptali jsme se jí na několik otázek:

• Pro koho je tento program určen?

„Chytré hlavičky“ navštěvují všichni, kdo mají zájem, bez ohledu na své vyznání. Ať už lidé aktivně se zapojující do úkolů, cvičení, společných aktivit nebo ti, kteří pro své zdravotní indispozice spíše načerpávají pozitivní energii daných setkání.

• Co je cílem „Chytrých hlaviček“?

Se zásadním ohledem na danou skupinku klientů, jejich zdravotní stav a osobitě schopnosti vytvořit příjemné společenství naplněné Láskou, ve kterém případný nudný čas podzimu života plyne veseleji, rychleji a dá-li Bůh i smysluplněji.

• Co „Chytré hlavičky“ nejsou?

Nejde o trénování paměti ve smyslu vzdělávacích programů České společnosti pro trénování paměti a mozkový jogging.

Publikace *Chytré hlavičky - aktivizační program pro seniory* vyjde v edici *Poutník* Královéhradecké diecéze CČSH začátkem září.

Jana Pechancová

Sunnité

Pokračování ze strany 1

Nazývají se podle svých zakladatelů a rozšířily a uplatnily se rozdílně podle zeměpisných oblastí. Všechny se navzájem uznávají a v moderních diskusích někdy i kombinují. V někdejší Osmanské říši nabyli oficiálního postavení hanafijský směr, zatímco v severní Africe se prosadil přísnější směr málikovský, v oblasti Indického oceánu ší'itský a v Arábii nejpřísnější hanbalovský.

Značnou část šariy tvoří pravidla, v nichž můžeme rozpoznat starozákonní představy o čistotě a morálce, jak je známe z knihy Leviticus. Vedle šariy se vždy uplatňovalo také místně rozdílné zvykové právo a s dějinným vývojem stoupal význam vladařových příkazů. V moderní době může být ve velmi liberálním pohledu pokládán za novou bázi konsenzu někdy i parlament. Vůči nemuslimům se chalífáty, sul-

tanáty a emiráty po staletí držely obecné náboženskopravní koncepce politiky. Zvláštní místo bylo vždy vyhrazeno „lidem knihy“, tj. křesťanům a židům. Islám jim přiznává, že svou víru obdrželi od pravého Boha (Alláha), avšak Písma, která jim seslal, a pravou víru pokřivili, proto byl seslán Korán jako konečné dokonalé zjevení. Pokud se „lidé knihy“ podrobí muslimské vládě, mají právo na ochranu života a majetku a na samosprávu ve věcech náboženství, rodiny a dědictví za podmínky, že platí daň *džizja*. Různé omezující podmínky, zvýrazňující jejich druhořadý status, byly ovšem v dějinách uplatňovány nestejně a na prahu moderní doby, třeba v Osmanské říši, fakticky rušeny ve prospěch jednotného občanství. Mnozí muslimové dnes nicméně zdůrazňují někdejší uspořádání za doklad tolerance a některé skupinky by na jejich způsob chtěly v menšinovém postavení v Evropě zavádět

obdobnou paralelní obec ve státě. Dnešní muslimský svět je silně polarizovaný, to platí o jeho sunnitské většině v plné míře. Najdeme zde liberální proudy, upřímně mírumilovné a pragmatické, i fundamentalisty a salafisty, lpějící nehybně na středověkých koncepcích, co je dovolené (*halál*) a co zakázané (*harám*).

Z pocitů nedávného koloniálního ponižení a z frustrací nad neuspokojivou situací dnešních společností se porůznu ustavily radikální militantní skupiny sahající k násilí proti sekulárním vládám, jinak smýšlejícím souvěrcům, třeba šiitům, nebo prostě umírněným souvěrcům a také proti Západu. Mnoho muslimů je dezorientovaných, přemýšlejících většina však vnímá sunnitské extrémní formace jako al-Káida a takzvaný Islámský stát jako úchylku, která dělá hanbu někdejší prestiži a etickým hodnotám víry a kulturní tradici islámu.

Luboš Kropáček

Z našich setkání

Sváteční podvečer v Jaroměři

Prázdninové cesty mne zavedly do Jaroměře a v úterý 12. července jsem se tak šťastnou shodou okolností mohla účastnit malého letního koncertu ve zdejším Husově sboru. V podtitulu sliboval, že se bude zpívat a mluvit o krajině srdce a lásky. Aktéři byli čtyři: manželé Petr a Marie Truncovi (oba zpěv, varhany), Jaroslava Hajduková z Liberce (zpěv) a Jan Marek z České Lípy (violoncello a zpěv).

Petr Trunc je sbormistrem malého libereckého pěveckého sboru Levamentum při CČSH, Marie Truncová je kazatelkou této církve, J. Hajduková je členkou sboru, Jan

Marek hudebně doprovází bohoslužby v České Lípě.

V úvodu zazněly dvě části z oratoria *Te Deum* Marca A. Charpentiera a píseň *Chvalme Boha* od Johanna Sebastiana Bacha, Gastoldiho píseň *V tobě je radost*, Dvořákova biblická píseň *Popatřiž na mne* a mnohé další skladby starší i současné. Pořad byl citlivě komponován podle zvoleného zadání a proložen kultivovaným mluveným slovem (např. úryvkem z Lukášova evangelia, Velepísni lásky apoštola Pavla, modlitbou Jana Husa i současného teologa Ludka Rejchrt a atd.). Přístup a vztah aktérů ke zvolenému tématu velmi pěkně vyjadřovala následující modlitba:

„*Chceme tě chválit, Hospodine, ale slova nám na to nestačí. A tak, Bože,*

zpíváme. Jak krásný dar jsi dal lidem ve zpěvu! Neumíme to dokonale, ale dáváme do toho celé srdce. Vezmeme do ruky housle, klávesy i bubínky a připojíme se ke zpěvu ptáků, ke chvále andělských sborů, k jáсотu celého stvoření nad tvou velikostí.“

Uvedený neúplný výčet hudebních čísel může vzbuzovat dojem „vážné akademické“ produkce, ale opak je pravdou. Vztah mezi účinkujícími a publikem byl navázán snadno a rychle, když na jednu z úvodních písní – Mozartovo *Ave verum* – pozvali Truncovi z auditoria paní Hanu Juričkovou, která působí jako varhanice a pěvkyně v Husově sboru v blízkých Smiřicích. Paní Hana – bez předchozí zkoušky – se báječně zařadila do čtyřhlasu a zazpívala sopránový part této skladby. Dalším, tentokrát velmi dojemným

ozvláštněním, bylo blahopřání manželům Ročňákovým (pan Ročňák je dlouholetým aktivním členem zdejší rady starších). Ses. farářka Alena Fabiánová jim gratulovala ke 45 letům společného manželského života. Chvilka pro tento slavnostní okamžik byla vybrána velmi patřičně, neboť bezprostředně poté zazněla v podání manželů Truncových ukázka z jedné z nejlibnějších milostných básní, které světová literatura zná – ze Šalomounovy Písně písní. Není divu, že se na tvářích některých posluchaček kromě radosti a potěšení objevily i slzičky dojetí. Program pokračoval dvěma spirituály: svižným čtyřhlasým *Pane, být chci dobrý křesťan* a zajímavě pro violoncello, klavír a baryton upraveným *Nezná tu nikdo soužení mé*, který přesvědčivě a s hlubokým pro-

žitkem zazpíval Jan Marek. Zadumanou náladu změnil rychlý, hybný tradicionál v jazyce zulů *Siya hamba* (v českém převodu *Kráčejme za světlem Božím*). Následovala sicilská tarantela, rychlá lidová skladba, opěvující rodnou zemi a její krásy. Velmi zpěvnou, melodickou písní Luigiho Cherubiniho *Veni Jesu (Přijď, Ježíši)* byl letní koncert zakončen. Stal se pro všechny účastníky sváteční chvílí, v níž se setkali s nejrůznějšími duchovními písněmi a půvabnými texty. Zakončit můžeme úryvkem z textu Jana Husa, jehož slova byla i tímto malým koncertem potvrzena: „*Milování Boha je nejlehčí, dokáže to každý – chudý i bohatý, zdravý i nemocný, muž i žena; Boha můžeš milovat všude – na zemi i na moři, doma i na poli, v povětří i v nebi.*“

Jaroslava Hajduková

Jak jsem k synagoze ...

Dokončení ze str. 3

rejská Bible představuje příliš složité a neuchopitelné dílo, které vyvolává spíše strach a kterému rozumí jen rabín. Škola má k dispozici několik počítačů, občas i internet. Ne vždy funguje elektřina, spíše nefunguje, ale jsou i plodné dny s elektřinou – internet potom představuje opravdové spojení se světem.

Snažila jsem se použít počítač jako prostředek k výuce hebrejštiny, která se tak nějak nakombinovala s výukou judaismu. Rabín sice něco učí, ale znalosti jsou velmi omezené. Škola se také pokouší, ale zůstává mnoho „proč“, a děti se umí opravdu zajímavě a dobře ptát. Jednou se mě asi šestnáctiletí chlapci ptali, proč musí používat *tfilin* (modlitební řemínky; pozn. redakce). Napřed jsem si myslela, že je vylákám do knihovny, aby se naučili knihovnu používat, později jsem připojila možnost hledání na internetu a chtěla jsem jim představit rabína Googla, který zná odpověď na všechno. A tak jsme se dostali nejen k pramenům, proč používat *tfilin*, ale také k demonstraci toho, jak se *tfilin* vyrábí. Snažila jsem se jim ukázat také fotografie, a nikdo z nás by nečekal, že když zadáte do Google images „*tfilin*“, také se tam objeví zcela nahá, plně vyvinutá blondýna, kompletně omotaná *tfilin* okolo svého těla. Chlapci hleděli stejně jako já a potom se mě zeptali: „Ženy také používají *tfilin*?“ Nevěděla jsem, jestli mám volit jednoduchou odpověď a uzavřít studium o *tfilin* tím, že internet je pomocníkem, jen když víme, co hledáme. Chtěla jsem mluvit o dcerách Rašiho, ale praktický závěr o užívání internetu byl více k věci a k dané situaci.

AFRICKÁ LEKCE

Měla jsem obrovské štěstí, že jsem se dostala do té části Afriky, kde jsem měla možnost poznat místní život na konci světa, bez turistických atrakcí. Byla jsem jediným bělochem široko daleko, seděla jsem v hliněných domcích a poslouchala příběhy, seděla jsem ve zděných domcích a švalo mě úplně všechno, seděla jsem po tmě a bez elektřiny, cítila jsem život. Viděla jsem těžký život, ale jak mi říkala jedna místní moudrá žena, když jsme se bavily o štěstí: „Být šťastný? Pojď k nám domů a budeme plakat společně, máme hlad, umírají nám děti, bijí nás manželé, ale k tomu bychom ještě měli být nešťastní? Tak to by bylo už moc!“ A tak si říkám, jak moc se můžeme v Africe naučit. Stali jsme se hledači štěstí, ale zapo-

mněli jsme na podstatu našeho života. Na bytí samotné. Stále se ptám, proč je Afrika taková, jaká je. Kolonizace, obchod s otroky, nerostné bohatství a chtíč člověka je odpovědí. Obchod s otroky po více než tisíc let Afriku zbavuje těch nejschopnějších. Diktátorské vlády, které uzavírají pakty s Evropou, Amerikou, Asií tak, aby to bylo výhodné pro kapsu politika, odpovědnost za kolonie, to vše vytváří cenu, kterou dnes platíme.

Afrika by si měla sama sebe více vážit. Mylná představa o nadpřirozenosti bílého člověka a uctívání peněz ovšem není problém jen Afriky. Každý den počítáme ve zprávách uprchlíky, hledáme řešení, často v duchu „vlk se nažral a koza zůstala celá“. Z mé vlastní zkušenosti mohu říct, že neinformovanost a nezalost je v Africe velká. Představa lepšího života není trestná, ale uvedení mylné představy lepšího života v realitu, která stojí na pašování osob a zločinu, trestné je.

Když Afričan pozná Evropana nebo Američana jen tak, že „rozhazuje“ peníze, opravdu to ve vás zanechá dojem, že je dost pro všechny. Humanitární pomoc rozvojovým zemím se dnes konečně mění, ale čtyřicet let pasivního posílání zásilek, korupce a organizovaný zločin skrze státní a nadnárodní organizace prostě poškozují člověka do nejhlubšího nitra. Jsem přesvědčena, že máme velkou odpovědnost za dění v Africe, protože jsme toho tam hodně pokazili, a proto je potřeba najít řešení právě tam. Musíme vrátit Africe důvěru, v tom vidím základní předpoklad úspěchu.

Ivana Yael Brunner-Nepalová

Foto: archiv autorky.

Otištěno v časopise Maskil č. 12, 2015. www.maskil.cz

Z ekumeny

Koncem září se otevře brána milosrdenství kostela v Mirovicích

Letošní rok vyhlásil papež František rokem milosrdenství. Na celém světě se otevírají brány katedrál, chrámů i kostelíků všem poutníkům, kteří touží symbolicky prožít Boží milosrdenství. Naše církev se k tomuto roku přidává jednou takovou branou. Bude to brána kostela v Mirovicích a na jejím otevření máte zásluhu také vy.

Rekonstrukce mirovického kostela se blíží do finále. Věž kostela už zdobí nový kalich od pana Ondřeje Doležala a nová omítka vítá vjíždějící do Mirovic směrem od hlavní silnice Praha – Písek. V prvním patře fary už letos vzniknou pokoje pro hosty centra duchovní obnovy. Dolní prostory budou zaměřeny na setkávání, rozhovory, psychoterapii, přednášky a duchovní cvičení. Plán vybudování ekumenického centra zraje v plzeňské diecézi Církve československé husitské již dlouhou dobu a datum otevření Centra se blíží. „Toto místo by mělo být otevřeno hostům i na několikaleté pobyty k urovnání osobních krizí, vyrovnávání se se ztrátou blízkého člověka, rozvodem, hledání nové cesty po propuštění z psychiatrické léčby, atp.“ říká Filip Štojdl, duchovní mirovického kostela a biskup plzeňské diecéze. Centrum bude poskytovat křesťanské zázemí všem lidem, křesťanům různých vyznání i nevěřícím. A to nejen proto, že v Mirovicích ekumena skutečně funguje. Katolický farář, pater Hovorka, byl první, kdo přišel a dal nám klíče od svého kostela. Bez řečí, otázek, smluv, písemných dohod, plateb, záloh, atd. A tak máme od března 2015 klíče od katolické fary, kde se scházíme k pravidelným bohoslužbám, konáme zde křty, svatby i pohřby. I tato podpora pro nás hodně znamená – láska, naděje i víra najednou dostávají jasnější kontury. Bohu díky za opravdové křesťanství. Je krásné zažít na vlastní kůži opak toho, o čem se v dnešní době často mluví. Další z důkazů ekumenické sounáležitosti je to, že podpora přichází napříč křesťanským spektrem – z farností katolických, sborů evangelických a v neposlední řadě z náboženských obcí ČČSH, z jednotlivých diecézí a ústřední rady. Víme, že to, co dorazí na účet spojený s obnovou kostela, může chybět jinde – snažíme se, aby každý darce viděl svůj dar účelně vynaložený. Více informací naleznete na webu mirovického farnosti.

Od požáru kostela 31. března 2015 uplynul rok a čtvrt. Rok a čtvrt intenzivní práce, plánů, shromažďování finanční podpory, modliteb. Stále však schází prostředky na dostavbu některých důležitých částí fary (cca 3 miliony korun). Prosíme vás tedy o podporu! Vybírejte si tričko v diecézním e-shopu, pošlete nám dar na transparentní účet č. 2400390238/2010 nebo **přijďte ve středu 28. září, kdy budeme kostel za přítomnosti představitelů z církví, univerzity i veřejné správy otevírat veřejnosti.** Těšíme se na vás.

Lenka Hanusová, členka NO Mirovice

Zprávy

Zemřela ses. Renata Krausová
V naději, již dává vzkříšený Ježíš Kristus, v pondělí 1. srpna 2016 ve věku 57 let zemřela po dlouhé nemoci ThMgr. Renata Krausová,

farářka Církve československé husitské. Působila v náboženských obcích Praha: Holešovice, Strašnice, Žižkov.
ThDr. Jaroslav Hrdlička, manžel

Koncerty u sv. Mikuláše

- 22. 8. - 20 hodin
Bach, Händel, Vivaldi, Mozart
Camerata Pragensis Orchestra
- 23. 8. - 17 hodin
Bach, Händel, Mozart, Dvořák
J. Kalfus - varhany
Y. Škvárová - mezzosoprán
- 24. 8. - 17 hodin
Händel, Beethoven, Mozart, Corelli
J. Popelka - varhany,
V. Frank - housle
- 24. 8. - 20 hodin
Mozart, Dvořák, Vivaldi, Händel
Vivaldi Orchestra Praga
- 25. 8. - 17 hodin
Bach, Händel, Vivaldi, Saint-Saëns
Saint Nicholas Chamber Soloists
- 26. 8. - 17 hodin
Bach, Schubert, Dvořák, Verdi
J. Kšica - varhany, T. Jindra - bas
- 26. 8. - 20 hodin
Vivaldi, Mozart, Dvořák
Vivaldi Orchestra Praga
- 27. 8. - 17 hodin
Vivaldi, Händel, Albinoni, Pachelbel
B. Rabas - varhany,
M. Kejmar - trubka a křídlovka
- 27. 8. - 20 hodin
Mozart, Dvořák, Vivaldi, Händel
Vivaldi Orchestra Praga
- 28. 8. - 17 hodin
Dvořák, Bach, Vivaldi, Buxtehude
M. Šestáková - varhany,
A. Vršínská - mezzosoprán
- 28. 8. - 20 hodin
Mozart, Bach, Vivaldi, Dvořák
Prague String Orchestra (Inzerce)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

UZDRAVENÍ V SOBOTU

Seřad'te věty příběhu (L 13,10-17) ve správném pořadí a z písmenek za větami získáte tajenku.

1. Těmito slovy byly všichni jeho protivníci zahanbeni, ale celý zástup se radoval nad podivuhodnými činy, které Ježíš konal. (Í)
2. Avšak představený synagogy, pobouřen tím, že Ježíš uzdravuje v sobotu, řekl zástupu: (R)
3. „Pokrytci! Neodvazujete každý z vás v sobotu vola nebo osla od žlabu a nevedete ho napájet?“ (E)
4. Byla tam žena, která byla stížena nemocí už osmnáct let; byla úplně sehnutá a nemohla se vůbec napřímit. (Z)
5. Na to Pán odpověděl: (V)
6. „Je šest dní, kdy se má pracovat; v těch tedy přicházejte, abyste byli uzdravováni, a ne v den sobotní.“ (A)
7. Když ji Ježíš spatřil, zavolal ji a řekl: „Ženo, jsi zproštěna své nemocí“ a vložil na ni ruce; ona se ihned vzpřímila a vlebila Boha. (D)
8. V sobotu učil Ježíš v jedné synagoze. (U)
9. „A tato žena, dcera Abrahamova, kterou držel satan spoutanou po osmnáct let, neměla být vysvobozena z těchto pout v den sobotní?“ (N)

(Řešení z čísla 32: Bdělost.)

Jana Krajčříková

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., Ve Žlíbků 77, 193 00 Praha 9 - Horní Počernice

Předplatné: Mgr. F. Brynych, tel.: 220 398 117, e-mail: frantisek.brynych@ccsh.cz. Reklama: A.L.L. production, Call centrum - tel.: 840 306 090

